

Номи Уро

АЧОИБ

Хонда Хоҳад Хонд

Вилиям М. Мишр

Оё касеро бо номи

Ачоиб

дида ё шунидаед?

Хар рўз мо ба одамоне вомехўрем ки номҳои бисъёр зебои муносаб даранд ва гоҳе ҳам ломуносаб. Вале ман дар тамоми умрам касеро налисаам ки *Ачоиб* номида шавад. Ҳамчунин дар тамоми китобҳои таъриҳӣ ё афсонаҳое ки хондаам хабари касеро нашунидаам ки ин хел ном пошта бошад. Вале дар яке аз қисматҳои китоби мӯқаддас, яъне дар китоби Ишаъёни наби, ки қариб ду ҳазору хафтсаҳ сол пеш аз ин навишта шудааст пешгӯии шахсиятҳо бузургеро меҳонем ки бояд зохир шавад, ва Ў Ачиб номида шавад. Чунонки навишта аст: “Зоро ки кӯлаке барои мо таваллуд ёфт, Писаре ба мо дода шуд, ва салтанат бар дӯши Ў хоҳад буд, ва номи Ў Ачиб . . . хонда хоҳанд хонд. Афзоиши салтанат ва осоиштагии Ў бар таҳти Довуд ва бар мамлакати вай интиҳо наҳоҳад дошт, то ки онро бо инсоғӣ ва адолат, минбаъд ва то абдулобод баркарор ва мустаҳкам намояш . . .” (Ишаъёни боби 7 ояти 14).

Ин шахс ки то абдулобод бар таҳти Довуд салтанат хоҳад ронд ва номи Ў Ачиб хоҳад буд кист? Комилан возех аст ки ин шахс Исои Масех мебошад, ки қариб хафтсаҳ сол баяд аз Ишаъё таваллуд шуд. Ва ба василаи моларааш аз насли Довуд бул ба хотири ин Ўро Писари Довуд меҳонанд. Шакке нест ки Ў *ачоибтарин* вучудест ки бар рӯи замин зохир шудааст.

Инак хуб аст ки дар бораи бâъзе аз сифатҳои *ачоиби* ин Шахси бузургвор каме андена кунем.

1. Таваллуди Масех *ачоиб* буд

Тамоми қасоне ки аз замони Одам то холо таваллуд мешаванд падар ва модар доранд. Вале Исои Масех падари ҷисмонӣ надонитааст ва барои ин Ўро Исои ибни Маръям меҳонанд, чунки аз дуҳтари покдоман таваллуд ёфт. Ин ҳакикат баробари пешгӯии Ишаъёни наби аст ки фармуд: “... Инак бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зонд...” (Ишаъёни боби 7 ояти 14). Ва бар тибки пайғоми фариштаги Ҷаброил аст, вакте ки муждан таваллуди Исоро ба Маръям дода туфт: “Рӯхулкӯде бар ту хоҳад омад. Ва куввати Ҳакки Таоло бар ту соя хоҳад афқанд; бишбар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Ҳудо номида хоҳад шуд.” (Инчили Луко боби 1 ояти 35).

Оё ба гайр аз Исои Масех шахси лигаре ба ин тарзи *ачиб* ба дунъё омадааст?

2. Пешгӯихо дар бораи Масех *ачоиб* буд

Албиёни пешина, мисли Довуд, Ишаъё, Мико, ва Дониёл, на танҳо таваллуди Масех аз бокираро пеш аз пеш хабар додаанд, балки ҷои таваллуди Ў, муълизот ва ранҷҳои Ў, марғи Ў (ки бояд барои гуноҳкорон фидия мешуд), зинда шудани Ў ва салтанати абадии Ўро низ пешгӯй карда буданд.

Дар бораи хеч кас ки дар ин дунъё таваллуд шуда бошад инкаладар пешгӯҳои *аҷоиб* дар қитобҳои осмонӣ ёфт намешавад!

3. Бегуноҳ будани Масех *аҷоиб* буд

Чи қадар бисъёр одамони хубе дар ин дунъё зиндагӣ кардаанд vale мебинем ки ба ҳар андозае ки онҳо мӯқаддас будаанд ба ҳамон қадар бисъёри ва зинтии гуноҳҳои ҳудро шинохтанд ва аз Ҳуло талаби баҳшиони мекарданд. Лекин Исои Масех тавба ва талаби афвро накард. Зоро ҳатто як гуноҳе дар зиндагии поки Ӯ роҳ наёфт. Рӯзе Ӯ ба душманони Ҳуд гуфт: “Қадоме аз шумо, ки Маро ба гуноҳе таъна зала тавонад?” (Инчили Юханио боби 8 ояти 46).

Ҳаввориёни Масех дар бораи Ӯ навиштаанд: “Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар забонаши макре набуд; Гирифтори бадгӯй гардила, Ӯ ҷавобан бадгӯй намекард; азоб қашида таҳдид намекард, . . . мӯқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон чудо шуда . . .” (Номаи якуми Петрус, боби 2 ояти 22-23, ва Номаи ба Ибриён боби 7 ояти 26).

Оё ҷизи бисъёр *аҷоибе* нест ки дар ин дунъёи зинт як одам зохир шудааст ки абадан эҳтиёҷӣ ба тавба ва талаби афв надоштааст?

4. Муҳаббати Масех нисбати гуноҳкорон *аҷоиб* буд

Шахсони некӯ табиатан аз бадӣ нафрат доранд, ва ҳар шахси пок ҳудро аз нопокӣ бозмедорад. Раҷиҷон

аст, ки Исои масех ки пок ва аз ҳар гуна гуноҳ ҳолӣ буд, табиатан аз гуноҳ нафрат менамуд. Барои ин шояз тасаввур кунем ки лозим мебоист Масех Ҳудро аз гуноҳкорон низ дур нигоҳ дорад, vale бар акс ба ҷон ки Ҳудро аз гуноҳкорон чудо кунад бо онон бо ҳам зиста гизо меҳӯрд ва дар бораи муҳаббати Ҳуд бо онон сӯҳбат мекард ва ҳангоме ки тавба мекарданд бо оғӯзи күшода онҳоро мепазируфт ва мефармуд: “Ман омадаам, ки на одилоиро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам” (Инчили Матто боби 9 ояти 13). Аз барои ин душманониаш Ӯро “дӯсти гуноҳкорон?” номиданд.

Оё ҷизе *аҷоибе* нест ки он қасе ки гуноҳкоронро аз ҳар шахси дигар бештар муҳаббат менамуд, ҳамон аст ки аз ҳама поктар буд?

5. Қудрати Масех дар баҳшидани гуноҳҳо *аҷоиб* буд

Ҳеч қадоме аз пайғамбарон қудрат надоништанд ки шахсан гуноҳҳои мардумро бибахшанд; лекин рӯзе гунаҳкори фалҷшулаеро назди Исои Масех оварданд, то вайро шифо лиҳад. Масех аввалин гуноҳҳони Ӯро баҳшид vale душманониаш ҳаёл кардаанд ки Исо қуфр гуфтааст, зоро гайр аз Ҳудо хеч кас наметавонад гуноҳҳонро биомурзад. Vale Масех фармуд, ки қулрат дорад ки гуноҳҳои бибахшад ва дар як дам бо шифо додани он шахси мағлӯҷ ва ба ин тарик даъвои Ҳудро собит кард. Ҳамин тавр зане гуноҳкореро ки барои начот назди Ӯ омад омурзид ва бо Ӯ гуфт: “Гуноҳҳоят омурзидаш шудааст. Имонат туро начот до; ба саломатӣ бирав”. (Инчили Луко боби 7 ояти 48-50).

Оё ин кудрати Масех дар омурзидани гунохxo
аҷоиб нест?

6. Мӯъчиоти Масех аҷоиб буд

Гарчи Мусо ва Ильёс ва байзе аз пайгамбарони
дигар дорон мӯъчиоти будаанд, аммо хеч кас бо
андозаи Исои Масех мӯъчиоти бузург ва
серпумореро анҷом надодааст, зоро ӯ касалонро
шифо медол, ва песонро пок мекард, кӯронро биной
мебахшид ва мурлагонро зинда мекард.

На танҳо Худаш ин аъмоли аҷоибро анҷом медол,
балки ба шогирдони Худ низ кудрат баҳшидааст ки
ҳамин корҳоро бикунанд.

Ҳангоме шогирдон Ӯро лизаанд ки дар вакти
тӯғон даръёро ором мекунад, ҳайрон шуда гуфтанд: “
Ин кист, ки буду баҳр ҳам ба Ӯ итоат мекунанд?”
(Инчили Маркус боби 4 ояти 41).

Ба ростӣ ҳақ доштанд ки таачҷуб кунанд; зоро
Масех Шахси аҷоибе буд.

7. Таълимоти Масех аҷоиб буд

Касоне ки таълимоти Исои Масехро мешуниданд;
ҳайрон шуда меғуфтанд: “Аз кучост дар Ӯ чунин
хикмат ва мӯъчиот?” (Инчили Матто боби 13 ояти
54). Мо ҳоло байзе аз фармоишоти аҷиби Ӯро накл
мекунем:

“Хушо покдилон, зоро ки онҳо Ҳудоро
ҳоҳанд лиз” (Инчили Матто боби 5 ояти 8),

“Ҳар кӣ ба зане бо ҷаҷми шаҳватомез нигоҳ
кунац, дар дили ҳуд бо вай зино карда бошад
”. (Инчили Матто боби 5 ояти 28).

“... агар қасе ба руҳкори рости ту торсакӣ
занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигарон;”
(Инчили Матто боби 5 ояти 39).

“Душманони ҳудро дӯст билоред, барои
лаънаткунандагони ҳуд баракат биҳоҳед, ба
нафряткунандагони ҳуд искӣ кунед ва барои
озордиҳандагону таъқибкунандагони ҳуд
дуо гӯед.” (Инчили Матто боби 5 ояти 44).

“Ҳар он ҷи меҳоҳед, ки мардум ба шумо
кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед;
” (Инчили Матто боби 7 ояти 12).

“Ҳар кӣ дар байни шумо ҳоҳад бузург
бошад, хизматтори шумо шавад. Ва ҳар кӣ
меҳоҳад дар байни шумо наҳустин бошад,
гуломи шумо шавад;” (Инчили Матто боби
20 ояти 26-27).

“Додан аз гирифтган бехтар аст”. (Аъмоли
Ҳаввориён боби 20 ояти 35).

“Якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман
шуморо дӯст доингтам, шумо низ якдигарро
дӯст доред”. (Инчили Юханис боби 13 ояти
34).

Вакте ин суханони *аҷоибр* мешунавем, мо низ тааччуб мекунем! Дар ҳакикат; “Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст”. (Инчили Юханно боби 7 ояти 46).

8. Факирӣ ва фурӯтани Масех *аҷоиб* буд

Ҳар табибе ки беморонро шифо медиҳад метавонад аҳдияхояшонро қабул карда шахси сарватманд шавад. Ҳамчунин Масех низ, ки мӯҳтоҷонро табобат мекард метавонист тилло ё ҷавоҳирот, ё хона, ё молу мулк барои Худ ҷамъоварӣ намояд, валие Ӯ ҳатто ҷое сарниҳодан наҷонит.

Рӯз, баъд аз он ки панҷ ҳазор нафарро бо панҷто нон ва ду моҳӣ сер карда буд, ҷамоат ҳостанд ки Ӯро подшоҳи ҳул бикинанд, валие Масех таҳти подшоҳиро қабул накард, зеро салтанати Ӯ салтанти рӯҳони буд.

Шабе пеш аз маслубшуданаш Исо пойҳои дувоздаҳ шогирди Ҳудро шуст; то ибрати фурӯтани барои онҳо бишавад. Масех дар вакти маслуб шуданаш ҳеч ҷизе налоғт; ва танҳо дорони Ӯ ҳамон ҷибоси танони буд ки сарбозони таъиншула ба катл расонданаш, онро низ байни ҳуд таксим намуданд. Оё *аҷоиб* нест, ки Шахсе бо қудраташ тавонист ки ҳаёт, саломатӣ, ҳӯрок ва начот ба дигарон бидихад ҳатто маскан барои Худ фароҳам накард!

9. Марги Масех *аҷоиб* буд

Масех дар замони ҳаёташ ҷанд маротиба пешӯии маргашро карда буд ки дар Ёрусалим маслуб ҳоҳад шуд. Ва рӯзи сеюм аз мурдагон ҳоҳад барҳост, бале

чун шогирди самимии Ӯ, Петрус, инро шунида бо Ӯ гуфт: “Хошо Туро, эй Ҳудованд! Ин ба Ту ҳаргиз рӯй наҳоҳад дод!” (Инчили Матто боби 16 ояти 22). Лекин Масех Петрустро маломат карда фармуд, ки фикри ў фикри Ҳудой нест, балки фикри шайтонист, ки меҳоҳад аз марги Масех ки барои фильми гуноҳҳон аст боздошт қунал.

Ҳангоме ки вакти марги Масех расид, ва душманониаш барои дастгирии Ӯ омаданд, шогирлониаш ҳостанд монеъ шаванд, vale ҳуди Масех нағузонт ва ҳатто ба Петрус фармуд ки шамишири Ҳудро гилоф қунал. Он вакт Шахсан пеш рафта Ҳудро ба душманониаш таслим кард. Вакте ки раисон Ӯро масҳара карда ва мезаданд, Ӯ ҳомӯш буд.

Вакте сарбозон дастҳо ва пойҳои Ӯро меҳкӯб намудаанд, ононро лаънат нанамуд ва ҳалок накард, балки барои онҳо ва ҷамъи душманониаш дуо намуда фармул: “Эи Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд”. (Инчили Луко боби 23 ояти 34). Вакте ки нар рӯи салиб буд раисҳо Ӯро масҳара мекарданд vale Ӯ ҳеч ҷавобе намедод. Баъд аз шаш соат ки нар салиб азоб қашид, фарьёд кард: “Эи Падар! Рухи Ҳудро ба дasti Ту месупорам”. (Инчили Луко боби 23 ояти 46). Инро гуфт ва ҷонашро дод. Он вакт яке аз хафтарони рӯмӣ ки наздики салиб буд аз тарзи мурданаш ҳайрон шуда гуфт: “Ба рости ин одам Писари Ҳудо буд”. (Инчили Маркус боби 15 ояти 39).

Албатта Исои Масех маҷбур набуд ки бимирад, зеро агар меҳост метавонист Ҳудро начот дихад vale Ӯ ихтиёrona ҷони Ҳудро қурбонии гуноҳҳои мардум намуд, ҷунонки Ишаъён набӣ асрҳо пеш аз ин гуфта буд:

"Ва хол он ки Ў аз чиноятахи мо маңрух,
ва аз гуноххи мо афсурдахотир шудааст;
сазои осоиштагии мо бар Үст,
ва ба воситай чарохатдои Ў мо шифо
ёфтуаем.

Хамаамон мисли гүсфандон гумроҳ будем;
хар яке ба роҳи хул мерафтем;
ва Ҳудованд гунохи хамаи моро ба гардани
Ў монд.
Ў ситам қашид, vale гардан фуровард,
ва даҳони Ҳудро воз накард;
ва мисли баррае ки назди пашмтарониаш
безабон аст,
Ў ҳамчунон даҳони Ҳудро воз накард".
(Ишаъ боби 53 ояти 5-7).

Юханию Ҳавворий дар бораи Масех мефармояд:
"Ва Ў кафорат аст барои гуноххи мо, ва на танҳо
барои гуноххи мо, балки барои гуноххи тамоми
ҷаҳон низ". (Номаи якуми Юханиб боби 2 ояти 2).
Ҳакикатан, марги Масех *аҷоиб* ва бемонанд буд!

10. Зинда шудани Масех *аҷоиб* буд.

Ҷамъи пайгамбарон ва мукаддасини замони
қадим мурдаанд ва дағи шудаанд ва бадаҳои онҳо ба
хок баргаштанд vale дар бораи Исои Масех чизе *аҷоиб*
рӯйлод, зеро пас аз он ки мурд ва дағи шуд, бар тибки
пешгӯии Ҳудаш аз мурдагон барҳост! Дар рӯзи
якшанбе, ки сеюм рӯзи баъд аз маслуб шудан ва
дағниаш буд аз қабр берун омада ва ба шогирдонаш
зоҳир шуд. Дар муддати чил рӯз шахсони бисъёре Ӯро
зинда лиши ва бо Ў сухбат карданд. Он гоҳ дар хузури

шогирдонаш сууд кард (ба осмонҳо боло бурда шуд).
Ў акнун дар он чой дар хузури Ҳудо зист мекунад.

Аз тамоман шахсон ки бар рӯи замин мезистанд
Исои Масех танҳо Касест ки баъд аз марғ зинда
шудааст ва марғро дигар нацид. Дар воеат ин Шахси
аҷоиб аст.

11. Пешгӯии Масех дар бораи баргаштанаш *аҷоиб* буд

Хеч яке аз анбиёи гузашта пеш аз вафоташ ба
пайравони худ нағуфтаанд ки хоҳанд баргашт, лекин
Исои Масех тақроран ба баргаштани Ҳуд ишорат
мекард ва бо шогирдони Ҳуд фармуд, ки бояд белор ва
мунтазири омалани Ў буда худро омода барои ёфтани
мукофоти аъмоли худ бисозанд. Исо фармуд ки лар
оҳири дунъё бо ҷалол аз осмон хоҳад омад ва ҳама кас
Ӯро хоҳанд дил. Он вакт Ў бар курсии ҷалоли Ҳуд
хоҳад нишаст ва ҷамъи қавмҳо пеши Ў ҷамъ хоҳанд
шуд ва бар онҳо довари карда онҷиро аз якдигар чуло
ҳоҳад кард, ҷунонки чӯпон мешҳоро аз бузҳо чудо
мекунад, баъзро барои ҳаёти ҷовидонӣ ва баъзро
барои азоби доими.

Бозгашти Масех чӣ қадар *аҷоиб* ва бочалол ҳоҳад
буд, vale барои қасоне ки Ӯро итоат накарданд чи
қадар бимнок аст.

12. Мақоми Масех *аҷоиб* аст.

Ҳар қасе ки ҳакикатан бо Масех ошно шавад
мефаҳмад, ки Ў ҷое болотар аз дигарон порад. Ва
лакабҳое ки Ў дорад худ шоҳиди инанд; зеро ҳеле аз

мардумон Ўро "Рӯхулоҳ" (яъне Рӯхи Худо); ва "Калиматудлоҳ" (яъни Каломи Худо) меноманд.

Лекин лақабе ки бештар дар Инчил ба Ў дода шудааст. Писари Худо мебошад. Пеш аз таваллуди Масех Ҷаброили фаришта ба Маръям, мопари Исо, фармуд: "Ў Писари Ҳакки Таъюл номида хоҳад шуд". (Инчили Луко боби 1 ояти 32). Худо рӯҳ аст ва Исо ҳам Писари рӯҳонии Худо аст. Исо голибон Ҳудоро "Падари Ман" хитоб мекард, ва ду маротига низ Худо аз осмон Исоро "Писари Ман" хитоб кард. Вакте ки яке аз шогирдонаш аз Масех ҳост ки Падари осмониро ба Ў нишон дихад, ҷавоб дод:

"Ин қадар вакт Ман бо шумо будам, ва ту
Маро нашинохти? Ҳар кӣ Маро бинад,
Падарро дилааст;... Оё бовар намекуни ки
Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман?"
(Инчили Юҳанию боби 14 ояти 9-10).

Дар ҷои дигар Масех фармуд: "Ман ва Падар як ҳастем". (Инчили Юҳанию боби 10 ояти 30). Ҳеч қадом аз пайғамбарон ҳаргиз чунин даъвое накардааст. Вокеан ҷои Исои Масех олий ва *аҷоиб* буд.

13. Таъсири Масех дар дунъё *аҷоиб* аст

Қобили таваҷҷӯҳ аст, ки Исои Масех ҳеч қадоме аз корхое ки хеле аз бузургони дунъё кардаанд анҷом налодааст. Масъалан: китобе нанавиштааст, галабаҳое наовардааст, давлатеро ташкил накардааст, бар таҳти салтанат инициастилааст ва ҷизе аҷоибе ба монанди радио ва гайра насаҳтааст. Бештар, умри Ў дар як шаҳри ҳурде ба номи Носира, ҷои ки ба ҷӯбкорӣ машғул буд гузашт ва хизмати рӯҳониашро сею ним

сол давом дод. Бо вуҷуди ин Ў машҳуртари Шахси дунъёст!

Китоби Инчил ки шогирдонаш дар бораи Ў навиштаанд қариб ба ду ҳазор забон тарҷума шудааст ва аз ҳар китобе ки дар олам навишта шудааст бештар ба фурӯш меравад. Ҳазорон нафар мardon ва занон ватани ҳудро тарқ карда ба тамоми дунъё барои интишори Инчил рафтанд. Дар бештар мамлакатҳо шаҳсони зиёде ҳастанд ки Ўро дӯст доранд ва ифтиҳор мекунанд ки пайравони Ў бошанд ва омода ҳастанд ки ҷони ҳудро дар роҳи Ў фило кунанд.

Касе ки баъд аз ду ҳазор сол ҷунин таъсири азиме дорад вожеан Шахси *аҷоиб* аст!

14. Муносибати ҳаменшагии Масех бо пайравонаш *аҷоиб* аст

Масех пеш аз сүуд ба осмон на танҳо пешгӯии баргаштани нурҷалоли Ҳудро дар охир дунъё намуд, балки ба шогирдони Ҳуд ватъда низ дод ки ҳаменга рӯҳан бо онҳо хоҳад буд, ҷунон ки фармуд:

"Пас, биравед ва ҳамаи ҳалқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯхулкудс таъмин лиҳед. Ва онҳоро таълим лиҳед, то ҳар он ҷиро, ки ба шумо фармулад, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам". (Инчили Матто боби 28 ояти 19-20).

Дар вакти дигаре фармуд: "Дар ҷои ки ду ё се кас ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо

хастам". (Инчили Матто боби 18 ояти 20). Ва вакте ки Масех ба осмон рафт шогирдонаш танҳо набудаанд ки мӯҳтоҷ бошанд то ки шахси лигаре биёд ба чои Масехро бигирад, зеро ки Худи Масех ба василаи Рӯҳаш назди онҳо бокӣ монда буд ва то имruz пайравони Худро роҳнамой ва таквият фармуда тасаллӣ медиҳад, онҳоро мебахшад ва аз гуноҳ пок мекунад ва муҳаббати Худоро барои онҳо зоҳир месозад. Чунки аз мурдагон барҳост ва то абад зиндааст метавонад моро ёрӣ бирасонад, Масех меҳоҳад ки тамоми башар бо Ӯ дӯст бошанд пас ҳама касро ба суи Ҳул даъват карда мегӯяд:

"Назди Ман осд, эй заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ ҳоҳам баҳшид;" (Инчили Матто боби 11 ояти 28).

Даъвати лилрабои Масех чи даъвати аҷоибест?

15. Як чизи аҷоибе дигар

Чордаҳ налили зикршуда радиашаванд астанд ва ба Исои Масех истехқоки доштани номи Ачибро медиҳанд, яне номе ки асрҳо пеш ба василаи пайғамбари Худо ба Ӯ дода шуд. Ҳама чизи Ӯ аҷоиб буд, лекин чизе аз ҳама аҷоибтар ин аст - ки Масех омода аст ки дар лиҳои пургунҳои мо сокин шавад, зеро мефармоят:

"Инак, назди дар истода, так-так мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро боз кунад, назди Ӯ даромада, бо Ӯ таоми шом ҳоҳам хӯрд, ва Ӯ бо Ман". (Ваҳӣ боби 3 ояти 20).

Дӯсти азиз!

Ин Начотдихандай аҷоиб имрӯз ба дари лили ту омада ва иҷозати даромадан мепурсад. Ӯ чон дол то туро аз гуноҳ наҷот лиҳад ва зист мекунад то ба ту ҳаёт баҳшад. Ӯ тамоми гамҳо ва заҳматҳо ва эҳтиёҷоти туро менонад ва меҳоҳад туро баракат лиҳад ва шод созад.

Дӯсти азиз, акнун ки ба ҳоҳани ин китоб бо аҷоибтарин Шахси рӯи замин яъне Исои Масех ошно шудаец қарори шумо дар бораи Ӯ чист? Шумо наметавонад нисбат ба Ӯ беҳамиият бошад, зеро ки танҳо Ӯ Начотдихандай башар аз лъянти Худо мебошад.

Агар аз самими дил меҳоҳед ки Исои Масехро чун Начотдихандай худ аз гуноҳ бипазирд, ҳоҳиш мекунем ки дуои зериро бо имони комил бихонем:

"Эй, Исои Масехи Худованд! Аз ҳондани ин китоб ки дар бораи ҳусусияти аҷоиби Ту мегӯяд, ба ин қарор расилаам, ва низ имон дорам, ки Ту танҳо Начотдиханда ва Худованди башар ҳастӣ. Менонад ки ман гуноҳкори маҳкум мебошам ва ба наҷот эҳтиёҷ дорам.

Имон дорам ки Ту барои раҳои ман аз гуноҳ чон доди ва аз мурдагон барҳост то бо ман ҳаёти ҷовидонӣ бибаҳши. Исои Масехи Худованд акнун лили худро барои Ту боз мекунам, ва Туро ба номи Начотдихандай худ кабул мекунам. Аз гуноҳ рӯй бар мегардонам ва худро ба Ту ки Худованд ва Молики ман асти таслим мекунам. Аз

самими дилам Туро барои баҳшидани гунохонам ва атои хаёти ҷовидонӣ ба ман шукр мегӯям, омин."

Агар ҳакикатан Исои Масехро Начотдиҳандай худ хисоб мекунед, бар тибки Каломи Ҳудо шумо начотёфта ва хаёти ҷовидонӣ бо даст овардаел ва низ узве ҳонаводаи рӯҳонии Ҳудо гаштаел. Ҷунон ки дар инчили Исои Масех мактубе ҳаст: "Ба онхое ки Ӯро (Исои Масехро) қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, қулрат дод, ки фарзандони Ҳудо гарданд" (Инчили Юханни боби 1 ояти 12).

Аз шумо ҳоҳишмандем ки моро аз имонатон ба Масех огоҳ созед, то битавонем шуморо дар хаёти тозае ки ёфтаел кӯмак кунем. Ҳонандай гиромӣ, агар меҳоҳед иттилоҳоти бештаре аз зиндагӣ ва таълимоти Исои Масех бо даст оваред, ба сурогаи зерин мактуб бинависед: